

Hommage aan Erik Verpale, Minardschouwburg, Gent
02 februari 2016

Brief van Chantal Pattyn

Vanavond wordt Erik Verpale geëerd in de Minard Schouwburg in Gent. Maar ik kon er niet bij zijn. En daarom: dit kattedelletje voor Erik, wiens boeken ik graag gelezen heb, en altijd heb gewild dat hij er meer had geschreven. R.I.P. Erik Verpale.

Dag Erik, uiterekend op de dag dat Vlaanderen je alsnog postuum eert, ben ik er niet.

Ik heb een zoon op te voeden, en die heeft me nodig vanavond. Ik ben er zeker van dat je voor alleenstaande moeders mild bent.

Zo heb ik je gekend, van toen ik nog een bakvis was, en aangezien ik bakvis voor het leven ben, reken ik op je genade.

Waar begon onze vriendschap? Ja, bij 'Alles in het klein', dat boek dat me als een blok deed vallen voor je.

Al had ik geen idee wie je was.

Ik leerde je pas gaandeweg kennen, via de televisie dan nog. Toen het boekenbeurs was mochten er schrijvers op het scherm!

Zo kwam je op mijn pad, en ik op het jouwe. We mochten elkaar. Wellicht had één en ander te maken met het feit dat we samen nogal verrukt waren om, vanuit de marge van het bestaan, iets te kunnen toevoegen aan wat we vereerden: de wereld van de literatuur, en ik, in extenso, ook die van de kunst. Maar daar deed je ook aan, al weten weinigen dat. Van de inkt naar de verf. Je schonk me ooit een aanslag in blauw en oranje, dik aangezet, een pasteuze oefening op een stuk bruin papier.

En eronder, in potlood: Voor Chantal. In een blauwe kader gevat, nogal netjes voor je doen.

Ik kwam niet bij jou over de vloer, jij ooit wel bij mij. Heerlijke gesprekken en avonden waren dat.

En toen verdween je, plots, ik schreef nog even, maar je schreef niet meer terug.

Ik voelde met je mee toen je down under ging, en even later herboren was. Je was een uitzonderlijk exemplaar, maar tegelijkertijd niet anders dan zoveel artiesten die ik ken. Zoekend, in de wereld, in zichzelf, met de neus in die beerput van emoties, zot wordend, altijd weer die twijfel, en vervolgens een volgende fles ontkurkend.

En hoe blij was ik toen ik in de cinema Dirk Roofthoof de hoofdrol zag spelen in jouw Olivetti 82. Ik hoopte nog: nu zal iedereen hem lezen, of herontdekken, maar het bleef stil, en jij, werd almaar stiller.

Op die paar gedichten na in een konijn dat liegt.

Lieve Eriek, ik ben er niet vanavond, maar ik was er al die tijd wel. Ieder klein signaal vanuit jouw demeure maakte me blij, tot de dag van jouw dood.

Jij hebt te veel eenzaamheid gekend, makker, jouw geest hield alles in het klein. Maar ik vond je groot, en ik wil dat op deze avond, in de Minard, gezegd hebben, ook al bevind ik me in Brussel, bij mijn zoon die je nooit zag, maar die ik ooit zag uitleggen dat een laptop lang geleden een Olivetti 82 was, met een lint en zo, en dat er boven op de derde verdieping van ons huis, bij de V, een boek staat, dat hem alles zal vertellen, over hoe het in het leven kan vergaan. En dat dit maar een van de scenario 's is.

Dat hij voor de rest mag kiezen.

Rust zacht, lieve vriend.